

Lucie Krokolídová

Narodila jsem se zhruba před sedmnácti lety ve Vlašimi, to jsem totiž poprvé začala spontánně malovat. Můj první obraz se datuje k lednu roku 2000. Pamatuji se na vánoční období, které tomuto roku předcházelo, a svoje mimořádně silné duchovní prožitky. Zpívala jsem tehdy pod hvězdnou oblohou celému vesmíru a v duchu klečící v bílém sněhu současně prosila za všechno živé.

Z reakcí ostatních umělců vím, že asi nejcennější částí mojí tvorby jsou koláže, i když obrazy mám také moc ráda a některých si rovněž považuji. Při tvorbě svých koláží se ale cítím velmi šťastná. Jako bych se najednou ocitla v úplně jiném časoprostoru, čase bez času. V čase, kdy dělám, co nejniterněji cítím, a zároveň (nevím vůbec odkud) beru jistotu, že je to tak správně. Je to docela zvláštní pocit, protože v běžném životě mívám obvykle na věci mnoho pohledů a otázek.

Potom, co jsem poznala sílu tvorby jako cesty sama k sobě, naplňuje mě velkou radostí, když vidím kohokoli tvořit a je vlastně jedno, jak umělecky hodnotné a propracované dílo právě vzniká. Protože dotyčný člověk je v tu chvíli v upřímném kontaktu sám se sebou a to nebývá přes naučené vzorce a stereotypy zdaleka pravidlem. Umělecká díla si ale dokážu náležitě vychutnat jako tu nejlepší laskominku až do poslední čárky, puntíku i tečky. Jsou mi blízká snová díla Toyena, hledí mě impresionismus Clauda Moneta, těší niterná živost Vincenta van Gogha, nápad a odvaha v dílech Jiřího Davida a Krištofa Kintery, některé provokace skupiny Ztohoven, protože jsou namířené proti lidské hlouposti, stereotypu a konzumu. Miluji spirituálnost a jemnost vystupující z děl Jana Zrzavého, stejně jako laskavost a něhu v pracích sochařky Magdaleny Mézlové. V současnosti postupně navštěvuji Santiniho díla a užívám si tak stavby, z nichž je cítit jejich neustálý život doprovázený snad i pravidelným dýcháním.

Po ukončení psychoterapeutického výcviku jsem začala studovat arteterapii a artefiletiku. Nabízím tak svým klientům (jako Lenka Kaválková, <http://www.poznej-sebe.eu/>) osobnostní růst prostřednictvím výtvarného umění, divadla a hudby. V tom všem k nám totiž promlouvají nevědomé složky našeho vlastního Já. Já, které se hlásí ke slovu a na které čas od času máme tendenci zapomínat.

Ať tedy žije výtvarné i další druhy umění, vzájemný dotek lidských duší a otevřených srdcí...